

ἀλλ' ἂν κρίνωμεν ἐκ τῶν ἐξωτερικῶν ἐκδηλώσεων αὐτῆς, ἀναγκαζόμεθα νὰ συμπεράνωμεν ὅτι συγγενεῖς μὲ τὴν ἀνθρωπίνην ψυχὴν. Κ.

Ε Δ Ω Κ' Ε Κ Ε Ι

Σιδηροδρομικὸς σκύλος

Ἐτελεύτησεν ἐσχάτως ὁ Χέλπ (Βοήθεια), ὁ σιδηροδρομικὸς σκύλος τῆς Ἀγγλίας, ἐν Νιουχάβεν, ὅπου ἐγχορομεῖτο μετὰ τὴν ἀπὸ τῆς ὑπηρεσίας ἀποχώρησίν του. Ὁ σκύλος οὗτος εἶχεν ἐκασκηθῆ ὑπὸ τοῦ Δζὼν Κλίμφωνος, ἀπὸ 35 ἐτῶν φύλακος τῆς ἀπὸ τῆς Γεφύρας τοῦ Λονδίνου ἄχρι Νιουχάβεν γραμμῆς, τὸ δὲ ἔργον του συνίστατο εἰς τὸ νὰ ὑπηρετῇ εἰς τὴν συλλογὴν ἐράνων πρὸς βοήθειαν τοῦ ταμείου χηρῶν καὶ ὀρφανῶν τῶν σιδηροδρομικῶν ὑπαλλήλων. Ὁ αἰδεσίμος Νόρμαν Μάκκλινδ εἶχε λάβῃ τὸν κύνα καὶ τὸ ἔργον ὑπὸ τὴν προστασίαν του. Ἡ ἀποστολὴ τοῦ Χέλπ ἐγνωρίζετο ἐξ ἀργυροῦ περιλαιμίου μετ' ἀριστείου ἀργυροῦ καὶ ἐπιγραφῆς: «Εἰμὶ ὁ Χέλπ, ὁ σιδηροδρομικὸς σκύλος τῆς Ἀγγλίας, ταξειδεύων πράκτωρ διὰ τὰ ὀρφανὰ τῶν ὑπαλλήλων τοῦ σιδηροδρόμου, ὅσοι ἐν ὑπηρεσίᾳ ἐφονεύθησαν. Τὸ γραφεῖόν μου εἶνε ἀριθ. 65, εἰς Κόλθβρουκ τοῦ Λονδίνου, ὅπου εἰσφορὰ εὐγνωμόνως γίνονται δεκταὶ καὶ προσπόντως κηρύσσονται.» Κατὰ τὴν ἐν Βοιστόλῃ ἐκθεσίν τῶν κυνῶν, τῷ 1884, ὁ Χέλπ ἠξιώθη ἀργυροῦ ἀριστείου, καὶ εἰσέπραξε δέκα γυνεῖς. Καθ' ὅλην τὴν ζωὴν του τὸ πιστὸν ζῶον, ὅπερ ἦτο ἡμερώτατον, ἐχρησίμευσεν ὡς ὄργανον διὰ νὰ εἰσπραχθῶσιν ἅνθρωποι χιλίων λιρῶν διὰ τὰ ὀρφανὰ τῶν θυμάτων τοῦ σιδηροδρόμου. Κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη ὁ Χέλπ παύσαστο ταχτικῶς εἰς τὰς συνελεύσεις τῶν σιδηροδρομικῶν ἐργατῶν, ἀλλ' ἀπὸ δύο ἐτῶν εἶχε γηράσῃ πλέον καὶ ἀπεσύρθη τῆς ὑπηρεσίας.

Θαλάσσιος ὄφις

Ὁ Ἀγγλος ἐπίσκοπος τῆς Ἀδελαΐδος ἐν Αὐστραλίᾳ εὗρε σκελετὸν θαλασσίου ὄφως, ἐγγὺς τοῦ κόλπου Κόφφιν. Γράφων πρὸς τινὰ φίλον ἐν Ἀδελαΐδι διηγεῖται ὅτι, ἐνῷ ὤδευεν ἐριππο, παρὰ τὸν αἰγιαλόν, ἔξαφνα βλέπει ἐξηπλωμένον εἰς τὸν δρόμον του νεκρὸν ὄφιν ἕως 60 ποδῶν τὸ μήκος. Ἡ κεφαλὴ ἦτο ἕως πέντε πόδας μακρά, καὶ εἶχε δύο ὀπὰς εἰς τὴν κορυφὴν. Τὸ στόμα ἦν ὀδόντων. Τὸ σῶμα ἦτο στρογγύλον καὶ ἡ οὐρὰ ὀξύτατη. Ὁ ἐπίσκοπος περιγράφει αὐτὸν ὡς τὸ παρδοξότερον ζῶον. τὸ ὁποῖον εἶδε ποτε.

Δῶρον ἄδωρον

- Ἐρχεσαι, νὰ φάμε μᾶζι ἀπόψε;
- Τί καλὸ ἔχεις;
- Μανιτάκια.
- Νὰ μὴν εἶνε φαρμακερά;
- Ἄ μπᾶ! μοῦ τᾶστεις ἡ πεθερά μου.
- Ἡ πεθερά σου; εὐχαριστῶ, δὲν ἔρχομαι.

ΕΞ ΑΝΑΓΝΩΣΕΩΝ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΟΦΗΛΙΑΣ

Ὁ ἐκ τῶν ἡμετέρων συντακτῶν κ.Κ. Παλαμᾶς ἐν τῷ ἄρθρῳ αὐτοῦ «Τὸ ἔργον τοῦ κριτικοῦ» ἀνέφερεν ἐπαινετικώτατα ἐκ τῆς μεταφράσεως τοῦ Ἀμλέτου τοῦ Πολυλά τοῦ μέρους, καθ' ὃ ἡ Βασίλισσα περιγράφει τὸν δὴ πνιγμὸς θάνατον τῆς Ὀφηλίας. Ἐπὶ τούτου τινὲς τῶν ἀναγνωστῶν τῆς Ἑστίας ἀπήνθουν ἡμῖν ἐπιστολάς· καὶ ἄλλος μὲν ἀμφισβητεῖ τὸ κάλλος τῆς τοῦ κ. Πολυλά μεταφράσεως, κρίνων ἑτέραν μεταφράσιν υπερτέραν, ἄλλος ζητεῖ τὴν δημοσίευσιν τῶν ἀναφερομένων στίχων, ἄλλος ἐρωτᾷ πῶς μετέφρασεν αὐτοὺς ὁ κ. Βικέλας, καὶ ἄλλοι ἄλλα. Ὅπως εὐχαριστήσωμεν ὅλους δημοσιεύομεν κατωτέρω τὴν ἀφήγησιν τοῦ θανάτου τῆς Ὀφηλίας, ὅπως μετεφράσθη ὑφ' ἐκάστου τῶν τεσσάρων μεταφραστῶν κατὰ χρονολογικὴν σειράν. Σ. τ. Δ.

Παρὰ τοῦ ρύακος

Τὴν ὄχθην ἴσταται ἰτέα, κίμπτουςα
Ἐπὶ τοῦ ὕδατος τὴν κεφαλὴν αὐτῆς,
Καὶ ἀντανακλωμένη ἐν τῷ καθαρῷ
Κατόπτρῳ τῶν κυμάτων. Εἰς τοὺς κλάδους τῆς
Ἡ δυστυχῆς σου Ὀφηλία ἐπλεκε
Στεφάνους ἀπὸ ἀλεκτροποδίων, καὶ
Κνιδῶν, κοκυανθῶν, καὶ μαργαριτῶν.
Ἄμα προσῆλθεν, ἵνα τοὺς στεφάνους τῆς
Ἐπὶ τῶν κλάδων στερεώσῃ τῶν κυρτῶν,
Εἰς τῶν κλαδίσκων συνετρίβῃ τῶν λεπτῶν.
Ἡ κόρη δὲ τὸ ἄβρόν τῆς τρόπαιον
Ἐντὸς τοῦ κλαυθμηροῦ ὑγρὸν κατέπεσε,
Καὶ ἡ ἐσθῆς τῆς τότε, ἐξαπλωθεῖσα ὡς
Σηρήνην ἔφερεν αὐτὴν ἐπὶ τινος
Στιγμᾶς ὀλόρθιον ἐπὶ τοῦ ὕδατος.
Ἡ δὲ, ὡς νὰ μὴ ἔδλεπε τὸν κίνδυνον
Καὶ ὡς νὰ ἐγεννήθῃ ἐν τῷ ὕδατι,
Σωρῶα παλαιῶν ἡματιῶν ἔψαλλεν.
Ἀλλ' ἡ ἐσθῆς τῆς μετ' ὀλίγον ὕδατος
Πληροῦται, καὶ ἔλκυσε τὴν ταλαιπωρον
Ἀπὸ τῆς μελωδίας τῆς τῆς πενήθρας
Εἰς πρόωρον καὶ βορβορώδη θάνατον.

(1858)

I. Περβάτογλους.

Εἰς ἓνα ποταμῆα

χαμηλογέρνα μιὰ ἰτῆά, καὶ τρεμοκαθεφτίζει
ἵς τὰ κρυσταλλένια του νερά τὰ σπερίδερά της φύλλα.
Ἐκεῖ ἐπῆγε κ' ἐπλεκε ἵς τὴν ὄχθην του στεφάνια
μὲ ἀγρὶ ἀνεμόχορτα, χαμομήλια, διακράκια·
κ' ἐνῷ λυγούσε τὴν ἰτῆάν νὰ τὴν στολίσῃ μ' ἄνθη,
σπᾶνει ἐν ἀσπλαγχνῷ κλαδί, —καὶ τ' ἄνθη τῆς κ' ἐκείνη
μὲ ἵς τὸ ποτάμι· ἔπεσε, ποῦ τρέχει σὺν νὰ γλαίῃ.
Τὸ φόρεμά της ἵς τὸ νερὸ ἀπλώθηκε, κ' ἐκείνη
ὀλίγην ὥραν ἔπλεε ἵς τὸ βέθυμα, σὺν Νεράϊδᾳ,
καὶ τραγουδοῦσε παλαιὰ χωρὶς σειράν τραγοῦδια,
Ὡς νὰ μὴ ἤσθανετο αὐτὴ τὴν συμφορὰν τῆς,
ἡ σὺν νὰ ἦτο φυσικὸν στοιχεῖόν της ἐκεῖνο.
Ἀλλὰ τὸ φόρεμα, βαρὺ ἀπ' τὰ νερά τὴν σύρει
ἀπ' τὰ γλυκὰ τραγοῦδια τῆς μὲς ἵς τὸν ὑγρὸ τῆς τάφο.

(1884)

Δ. Βικέλας.

Ἐν ἓνα ρυακίῳ ἐπ' ἄνω

ἰτιὰ γυρμένη τὰ γλωμὰ της φύλλα δείχνει
μὲς τὸν καθρέφτην τοῦ νεροῦ, ποῦ ἀγάλλει ῥέει·
ἔφερε ἡ κόρη αὐτοῦ φανταστικὰ στεφάνια
ἀπὸ τσουκνίδας, χρυστολούουδα καὶ κρίνα,
καὶ ἀπὸ τὰ κόκκιν' ἄνθη, ποῦ οἱ βοσκοὶ διακρίνουν
μ' ἐπίθετο γοντρό, καὶ ποῦ ἡ ψυχραὶς παρθέναις
τὰ λέγουν ὀκτυλὰ νεκρῶν· καὶ ὡς προσπαθοῦσε
ἵς τὰ κλωνάρια, ποῦ ἐκκλίναν, νὰ κρεμάσῃ, ἐνόη
ἐν ἀσπλαγχνῷ κλαδί, καὶ αὐτὴ μὲ τὰ γλωμὰ της
τρόπαια πέφτει ἵς τὸ ποτάμι ὅπου τὴν κλαίει.
Τὸ ἀπλωμένο φόρεμά της τὴν βαστοῦσε